RETSMØDERAPPORT
i sag C-178/87 *

Indhold

I — Sagsøgerens virksomhed I-1581

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger I-1582

A — Faktiske omstændigheder I-1582

B — Skriftlig forhandling og parternes påstande I-1582

III — Parternes anbringender og argumenter I-1584

III.1 — Formaliteten I-1584

III.2 — Realiteten I-1584

A — Beregningen af den normale værdi I-1584

B — Sammenligningen I-1596

C — Beregningen af dumpingmargenen I-1599

IV — Rådets besvarelse af Domstolens spørgsmål I-1602

I — Sagsøgerens virksomhed

Sagsøgeren, Minolta Camera Co. Ltd (herefter benævnt »Minolta«) er et japansk selskab, der fremstiller fotoapparater og kontorudstyr, herunder PPC-fotokopieringsmaskiner (herefter benævnt »PPC«).

I Japan sælges Minolta's PPC udelukkende gennem Minolta Business Equipment Trading Ltd (herefter benævnt »MJS«), der er

* Processprog: engelsk.

et 100% Minolta-ejet datterselskab. MJS har filialer i hele Japan og sælger til autoriserede forhandlere og endelige brugere.

I Fællesskabet sælger Minolta udelukkende til Minolta Camera Handelsgesellschaft mbH (herefter benævnt »Minolta Tyskland«), som er distributør i Tyskland og har funktioner svarende til MJS' i Japan, idet Minolta Tyskland sælger til både uafhængige kunder og indenlandske distributører i de øvrige medlemsstater. Distributørerne i Det Forenede Kongerige, Frankrig og Belgien er datterselskaber af Minolta, som Minolta ejer 100%.

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *Faktiske omstændigheder*

I juli 1985 forelagde Committee of European Copier Manufacturers (Cecom) Kommissionen en klage, hvorefter der for indførslerne af forskellige PPC fra Japan var tale om dumping, der forvoldte Fællesskabets industri skade.

Den antidumpingprocedure, Kommissionen herefter indledte i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), førte til indførelsen ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2640/86 af 21. august 1986 (EFT L 239, s. 5) af en midlertidig antidumpingtold på 15,8% for PPC udført af Minolta.

Efter vedtagelsen af nævnte forordning, i hvilken Kommissionen anslog Minolta's angivelige dumpingmargen til 29,3%, tilstillede virksomheden den 10. oktober 1986 Kommissionen et detaljeret og motiveret notat, hvori man fastholdt den opfattelse, man allerede havde fremlagt i bemærkninger af 10. juli 1986 og forklarede, hvorfor man fandt den metode, Kommissionen havde anvendt ved fastsættelsen af dumpingmargenen, ulovlig. Notatet forblev ubesvaret.

Den 10. november 1986 oplyste Kommissionen, hvorledes den endeligt ville fastsætte Minolta's dumpingmargen. Margenen forhøjedes fra 29,3% til 35%. I Minolta's bemærkninger hertil af 21. november 1986, som Kommissionen ikke besvarede, gjorde Minolta gældende, at det måtte være en ulovlig metode, Kommissionen havde anvendt for at beregne den rimelige fortjeneste, som indgår i fastsættelsen af den normale værdi af de af Minolta fremstillede PPC.

Den 23. februar 1987 vedtog Rådet på forslag fra Kommissionen forordning (EØF) nr. 535/87 om indførelse af en endelig antidumpingtold på 20% på Minolta's eksport (EFT L 54, s. 12; herefter benævnt »den anfægtede forordning«). I forordningen fastsloges, at Minolta praktiserede dumping på 35%.

B — *Skriftlig forhandling og parternes påstande*

Minolta's stævning blev registreret på Domstolens Justitskontor den 10. juni 1987.

Domstolen har ved kendelser af 3. februar 1988 tilladt Kommissionen og Cecom at intervenere til støtte for sagsøgtes påstande.

Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1, besluttet at henvise sagen til Femte Afdeling og at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Rådet er blevet opfordret til skriftligt at besvare et spørgsmål; Rådet efterkom opfordringen inden for den fastsatte frist.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Rådets forordning nr. 535/87 kendes ugyldig, for så vidt som den berører sagsøgeren, af hver af de følgende grunde:

  — tilsidesættelse af artikel 2, stk. 2, 3, 9, 10 og 13, i Rådets forordning nr. 2176/84

  — tilsidesættelse af artikel VI, stk. 1 og 2, i GATT og artikel 1 og 2 i antidumpingkodeksen fra 1979

  — tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, princippet om den berettigede forventning, ligehandlingsprincippet, og princippet »audi alteram partem«

  — overskridelse af beføjelser

  — manglende begrundelse.

— Yderligere eller subsidiært kendes den nævnte forordning ugyldig, for så vidt som den tilsigter at indføre en endelig antidumpingtold på 20% på PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan, der fremstilles eller eksporteres af sagsøgeren.

— Yderligere eller mere subsidiært kendes den nævnte forordning ugyldig, for så vidt som den tilsigter at bestemme, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold på de PPC-fotokopieringsmaskiner, der fremstilles af sagsøgeren og eksporteres til Fællesskabet, skal opkræves endeligt.

— I alle tilfælde tilpligtes Rådet at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med denne sag.

— Der træffes bestemmelse om anvendelse af sådanne retsmidler, som efter omstændighederne må anses for berettigede eller rimelige.

Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Intervenienten *Cecom* har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes for Minolta's påstande.

— Minolta tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de omkostninger Cecom har måttet afholde som intervenient.

III — Parternes anbringender og argumenter

III.1 — *Formaliteten*

Minolta har gjort gældende, at sagen i henhold til Domstolens faste praksis kan admitteres i henhold til bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2.

Rådet har generelt ikke rejst indsigelse mod sagens påkendelse, bortset fra at Rådet finder, at Minolta's påstand om, at domskonklusionen skal indeholde en annullation af den anfægtede forordning på grundlag af visse punkter af retlig karakter, bør afvises.

III.2 — *Realiteten*

A — *Beregningen af den normale værdi*

Minolta har bestridt beregningen af den normale værdi, idet Rådet i nævnte værdi lader indgå: a) salgs-, administrations- og øvrige generalomkostninger (SAG-omkostninger) i handelsdatterselskaberne, b) en fortjeneste på 14,6%, og c) værdien af visse rabatter ydet af de japanske datterselskaber til kunderne.

Med hensyn til indregningen af *SAG-omkostningerne* for handelsdatterselskaberne gør Minolta gældende, at den førte til en beregnet normal værdi svarende til et led, der ligger efter leddet ab fabrik, mens eksportprisen blev beregnet på grundlag af artikel 2, stk. 8, i forordning nr. 2176/84 med udgangspunkt i den salgspris, der anvendes af dets totalejede og øvrige datterselskaber i Fællesskabet, i hvilke priser Rådet har fratrukket samtlige de omkostninger for de pågældende datterselskaber, som har tilknytning til det omhandlede salg. Heraf følger, at eksportprisen er blevet kalkuleret på grundlag af prisen ab fabrik, men at den normale værdi praktisk set var værdien i detailleddet.

Minolta gør gældende, at institutionernes argument om, at det var nødvendigt at forhøje produktionsomkostningerne med et rimeligt beløb for SAG-omkostningerne (og fortjeneste) for at muliggøre en beregning af den normale værdi, som om der foregik salg på hjemmemarkedet, ikke er i overensstemmelse med formålet med at fastslå den normale værdi. Denne bør beregnes med udgangspunkt i produktionsomkostningerne med tillæg af omkostninger og den nødvendige fortjeneste for at beregne værdien af varerne ab fabrik (eller andet relevant handelsled) og for at muliggøre en »holdbar sammenligning« med eksportprisen.

Minolta finder, at man ved beregningen af den normale værdi i henhold til artikel 2,

stk. 3, litra b), nr. ii), skal tage hensyn til en rimelig margen til dækning af SAG-omkostninger. Dette beløb skal imidlertid beregnes således, at den beregnede normale værdi svarer til værdien ab fabrik.

Minolta gør gældende, at den metode, institutionerne har anvendt, fører til beregning af en totalt urealistisk dumpingmargen. Forholdet er således det, at gennemsnitsprisen i Fællesskabet for de seks, af Kommissionen valgte, modeller — efter justering for transportomkostninger — ligger 30,45% højere end gennemsnitsprisen for disse modeller i Japan eller 33,45% højere, såfremt man tager hensyn til samtlige modeller (således som det fremgår af tabel I og II i den fortrolige tabelsamling, der er vedlagt sagen, og hvis oplysninger om priser og omkostninger er de, som er blevet undersøgt af Kommissionen). Selv om gennemsnitsprisen i Fællesskabet sammenlignes med den gennemsnitspris, Minolta kunne opnå i Japan for at dække samtlige omkostninger (fremstillings- og SAG-omkostninger) og opnå en fortjeneste på 14,6%, er fællesskabspriserne altid langt højere end de japanske priser, jf. tabel III. Det fremgår heraf, at gennemsnitsprisen for de seks, af Kommissionen valgte, modeller ligger 11,74% højere i Fællesskabet end i Japan, selv om de japanske priser justeres for at undgå tab og medfører en fortjeneste på 14,6%. Noget tilsvarende gælder, når man har foretaget justering for transportudgifterne til Fællesskabet: I så fald ligger fællesskabspriserne 4,08% højere.

Minolta gør tillige gældende, at sammenligningen af den normale værdi og eksportprisen ikke er berettiget, hvorfor bestemmelserne i artikel VI i GATT og artikel 1 og 2 i antidumpingkodeksen fra 1979 er tilsidesat, og at Minolta retmæssigt kan påberåbe sig tilsidesættelsen af de pågældende bestemmelser som annullationsgrund i forhold til den omtvistede forordning. Traktatens artikel 173 kræver ikke, hvad angår sagsanlæg fra medlemsstaterne, Rådet eller Kommissionen, at den retsregel, som vedrører traktatens gennemførelse, og som påstås overtrådt, gælder umiddelbart. Da fysiske eller juridiske personer har samme rettigheder i medfør af samme artikels stk. 2, bør dette krav heller ikke gælde for Minolta.

Minolta gør gældende, at selv om begrebet direkte virkning skulle finde anvendelse i sagen, opfylder artikel VI i GATT samt artikel 1 og 2 i antidumpingkodeksen fra 1979 de nødvendige betingelser: Gennemførelsen af GATT og antidumpingkodeksen fra 1979 i Fællesskabet afhænger ikke af supplerende foranstaltninger truffet af Fællesskabet eller de nationale myndigheder, og de anførte bestemmelser er klare og præcise.

Hvis Domstolen når til det resultat, at GATT og antidumpingkodeksen fra 1979 ikke kan påvirke den anfægtede forordnings gyldighed, bør forordning nr. 2176/84 fortolkes i overensstemmelse med GATT og med kodeksen.

I så henseende fremhæver Minolta især pligten til at foretage en rimelig sammenligning, således som denne er fastlagt i antidumpingkodeksen fra 1979; det vil sige, at man skal sammenligne priserne i samme handelsled, hvorved man sammenligner priser aftalt på de nærmest mulige tidspunkter, og hvorved man tager behørigt hensyn til enhver forskel, der kan påvirke deres sammenlignelighed. Med hensyn til handelsleddet fremgår det af antidumpingkodeksen fra 1979, at der

bør lægges vægt på leddet ab fabrik, som ifølge Minolta refererer til det led, hvor producenten stiller varen til rådighed med henblik på dens overtagelse i fabrikken. Ifølge de internationale regler for fortolkningen af handelstermer (Incoterms) betyder »ab fabrik«, at sælgerens eneste pligt består i at stille varen til rådighed for køberen på fremstillingsstedet, at han ikke er ansvarlig for at laste køberens køretøj med varen, og at køberen bærer omkostninger og risiko i forbindelse med transport af varen fra dette sted og frem til bestemmelsesstedet. Det er således klart, at udtrykket ab fabrik angiver de omkostninger, som indgår i den pris, køberen betale sælgeren. Udtrykkene »samme handelsled« og »ab fabrik« tager sigte på priser. Rådet har således anvendt et dårligt kriterium for at afgøre, om de af Rådet beregnede priser anvendtes på samme handelsled, da Rådet henviste til de købere, som betaler dem.

Da Rådet ikke respekterede det fundamentale krav om en passende sammenligning, der er fastslået af GATT, antidumpingkodeksen fra 1979 og forordning nr. 2176/84, har Rådet misbrugt sine beføjelser ifølge den pågældende forordning, eftersom Rådet fastslog en dumpingmargen på 35% på trods af det erkendte faktum, at Minolta's priser i Fællesskabet er ganske betydelig højere end Minolta's priser i Japan. Rådet har tilsidesat den berettigede forventning hos de erhvervsdrivende, som driver handel med Fællesskabet og i Fællesskabet, og som forventer, at internationalt vedtagne regler anvendes retfærdigt af fællesskabsmyndighederne og i overensstemmelse med GATT og antidumpingkodeksen fra 1979. Minolta finder desuden, at Rådet, da det nåede frem til, at Minolta praktiserer dumping på 35% og pålagde Minolta en told på 20%, skønt en passende sammenligning viser, at selskabet ikke praktiserer dumping, pålagde Minolta en uforholdsmæssig afgift i forhold til formålet med forordning nr. 2176/84 og dermed krænkede proportionalitetsprincippet. Minolta gør også gældende, at Rådet har krænket ligebehandlingsprincippet, eftersom Rådet fandt, at den dumping, som praktiseres af en anden producent med samme situation som Minolta, men som solgte til uafhængige kunder, var ubetydelig.

Minolta finder, at Rådet ved at handle på den kritiserede måde tilsidesatte bestemmelserne i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), og artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 2176/84, som kræver, at sammenligningen af eksportprisen og den normale værdi skal være en passende sammenligning, og at sammenligningen skal foretages i samme handelsled.

Hvad angår den *fortjeneste, Rådet har ladet indgå i den normale værdi,* er det Minolta's opfattelse, at den er for høj, idet Rådet ikke har taget følgende forhold i betragtning:

a) gennemsnitsfortjenesten på samtlige relevante modeller solgt på det japanske marked

b) omsætningen af ikke-rentable modeller solgt på hjemmemarkedet

c) kravet om, at fortjenesten skal beregnes i handelsleddet ab fabrik.

a) Såfremt Rådet konkluderer, at der sædvanligvis opnås fortjeneste ved salget af PPC, kan det ifølge Minolta ikke udelukke de apparater, som er blevet solgt med tab i en bestemt periode, ligesom Rådet ikke kan anse fortjenesten på de resterende salg som en normal fortjeneste og anvende den på samtlige Minolta's modeller. Såfremt Rådet derimod er af den opfattelse, at der sædvanligvis ikke opnås fortjeneste på PPC, skal det fastsætte fortjenesten på et eller andet fornuftigt grundlag ved hjælp af de foreliggende oplysninger.

I de to tilfælde skal fortjenesten være rimelig og tage hensyn til:

i) den reelle fortjeneste på PPC på hjemmemarkedet

ii) de tidsmæssige svingninger i rentabiliteten af PPC

iii) nødvendigheden af at producere en serie PPC, som modsvarer forbrugernes krav.

i) I det tilfælde, hvor visse PPC sælges med tab og andre med betydelig fortjeneste, vil alene en fortjeneste beregnet under hensyntagen ikke blot til salg med fortjeneste, men også til salg med tab, give et korrekt billede af den reelle fortjeneste på PPC i Japan. Med henblik herpå har Minolta fremlagt to eksempler for at påvise, at Rådets beregningsmåde bestående i, at der ikke tages hensyn til salg med tab, ikke er korrekt.

Eksempel 1

Fortjeneste/tab

Model	Total-salg pr. selskab	Selskab A	Selskab B	Selskab C
En	100	2 %	2 %	30 %
To	100	2 %	2 %	5 %
Tre	100	2 %	+ 10 %	+ 60 %
Fortjeneste lagt til af Rådet		35 %	10 %	60 %
Vejet gennemsnits-fortjeneste pr. selskab		N/A	2 %	8,3 %
Vejet gennemsnits-fortjeneste for samtlige selskaber		2,8 %		

Det fremgår af denne tabel, at den fortjeneste, som lægges til af Rådet med den påtalte metode, er urimelig.

Eksempel 2: Selskaberne Alfa og Beta har hver opnået en fortjeneste på 10% på det japanske marked på deres vareudbud med ti modeller. Fortjenesten på Alfa's modeller varierer med 5% for én model til 15% for en anden model, mens Beta's fortjeneste varierer fra under 10% til mere end 30%. Ifølge Minolta er fortjenesten for de to selskaber identisk, og den fortjeneste, som bør anses for den, som normalt opnås, er identisk. Men Rådet har ifølge Minolta konkluderet, at den fortjeneste, som sædvanligvis opnås af selskabet Beta, er højere end Alfa's, fordi der ikke blevet taget hensyn til Beta-modellerne, som viste sig tabgivende i den pågældende periode.

ii) Da der er tidsmæssige svingninger i rentabiliteten på de forskellige modeller, finder Minolta, at man for at beregne fortjenesten i en bestemt periode (referenceperioden) skal tage hensyn til, hvilken gennemsnitsfortjeneste der opnås på samtlige modeller af forskellig alder, der sælges i den pågældende periode, og denne gennemsnitsfortjeneste kan herefter anvendes på samtlige, af Minolta solgte, modeller i samme periode. Rådet derimod har taget hensyn til en række modeller solgt i referenceperioden og har anvendt den fortjeneste, som blev resultatet, på en hel serie Minolta-modeller uden at tage hensyn til deres alder og rentabilitet.

I denne forbindelse har Minolta fremlagt følgende eksempel:

Model	Fortjeneste/tab	Omsætning
A	10 %	100
B	10 %	100
C	— 10 %	100
		300

i) Det er klart, at gennemsnitsfortjenesten her er 3,3%,

dvs. $\frac{10 + 10 - 10}{300} = 3{,}3\ \%$.

iii) Da de japanske producenter skal fremstille et komplet udvalg af fotokopieringsmaskiner, bør den sædvanlige fortjeneste endelig være den, som opnås på hele udbuddet af modeller og ikke blot på dem, som sælges med en ensartet fortjeneste i en bestemt periode.

Det er den sædvanlige fortjeneste, og ingen rimelig fortjenstmargen kan overskride denne procentsats.

ii) Rådets metode giver en fortjeneste på 10%, eftersom den ikke tager hensyn til salget af model C:

dvs. $\frac{20}{200} = 10\ \%$.

b) Minolta finder den af Rådet beregnede fortjeneste urimelig, idet Rådet heller ikke har taget hensyn til omsætningen af de ikkerentable modeller, som blev solgt på hjemmemarkedet. Dersom Rådet kun skulle tage hensyn til fortjenesten på de rentable modeller, skulle fortjenesten på disse udtrykkes i en procentdel af salget af rentable og ikkerentable modeller. Minolta bør gældende, at Rådet ved beregningen af dumpingmargenen i denne sag — efter at det fejlagtigt beregnede det beløb, som det sigtede på ved dumpingen, alene af prisen af de salg, som fandt sted med dumpingen — herefter udtrykte den som en procentdel af cif-værdien af samtlige salg, uanset om der var sket dumping eller ej.

iii) Dersom Rådet (fejlagtigt) så bort fra tabet på model C og kun antog en fortjeneste på 20% på modellerne A og B, skulle denne fortjeneste udtrykkes i en procent af den samlede omsætning,

dvs. $\frac{20}{300} = 6{,}7\ \%$.

c) Minolta har endelig gjort gældende, at Rådet ikke har beregnet fortjenesten i handelsleddet ab fabrik. Det er for det første Minolta's opfattelse, at da det fremgår af de af Rank Xerox fremlagte tal, at en fortjeneste på 16% opnået af en på et bestemt marked integreret leverandør svarer til en fortjeneste på 5% for en enlig producent på det pågældende marked, burde Rådet, såfremt en fortjeneste på 14,6% svarede til en rimelig beregning af den fortjeneste, som sædvanligvis opnås af integrerede leverandører af PPC på det japanske marked, have antaget, at en fortjeneste på lidt under 5% er en fortjeneste, som sædvanligvis opnås ab fabrik. Ifølge Minolta blev satsen på 5% i øvrigt anvendt af Kommissionen under informationsmødet den 30. juni 1986 og svarer til den fortjeneste, som Rådet anså for realistisk med hensyn til Minolta's salg i Fællesskabet. Den ligger en smule over den fortjeneste på 4%, som Rådet fastsatte som den fortjeneste, klagerne opnåede på det mere lukrative fællesskabsmarked. For det andet burde Rådet ikke have føjet denne fortjenstmargen til Minolta's fremstillingsomkostninger og alle SAG-omkostningerne, både hos fremstillingsvirksomheden og hos de japanske datterselskaber, hvilken sum overstiger værdien ab fabrik.

Med hensyn til *betaling for ibyttetagning* gør Minolta gældende, at Rådet forhøjede SAG-omkostningerne, der indgik i den beregnede normale værdi, med en beløb svarende til værdien af visse rabatter ydet af Minolta's japanske datterselskaber til disses kunder. Ifølge Minolta har Rådet på ingen måde godtgjort, at en sådan forhøjelse var berettiget, og derfor overstiger de SAG-omkostninger, som indgik i den beregnede normale værdi, der blev anvendt som grundlag for beregning af den på sagsøgeren anvendte normale værdi, den »rimelige margen«, som omhandles i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i forordning nr. 2176/84. De pågældende rabatter var således rabatter svarende til andre rabatter, der ydedes af Minolta's japanske datterselskaber, og hverken MJS eller noget andet selskab i Minoltakoncernen har nogensinde modtaget modeller i bytte. Endelig var de omtvistede rabatter omkostninger, som direkte havde tilknytning til de salg, der er tale om, og som derfor ikke burde være indgået i beregningen af den normale værdi.

Herom gør Minolta gældende, at Kommissionen i februar 1986 i Japan foretog en undersøgelse af de af Minolta givne oplysninger med hensyn til produktionsomkostninger, SAG-omkostninger, priser og alle rabatter vedrørende referenceperioden. Først efter undersøgelser hos andre eksportører besluttede Kommissionen at forhøje de SAG-omkostninger, der indgik i den beregnede normale værdi, med størrelsen af de af MJS ydede rabatter (som svarer til kode 32 og 34 i Minolta's edb-styrede bogholderi), som Kommissionen formodede var ibyttetagningsrabatter lig dem, som den havde fastslået, at andre eksportører sædvanligvis ydede.

Minolta gør gældende, at Kommissionen ikke rådede over kopier af de dokumenter, som dens tjenestemænd angiveligt så under det ovennævnte kontrolbesøg, dokumenter som skal vise, at eneforhandlerne havde anmodet Minolta om at betale dem penge, for at de ville kunne tage et apparat i bytte. Kommissionen har heller ikke været i stand til præcist at udpege disse dokumenter eller give eksempler på rabatter ved ibyttetagning, som dens tjenestemænd fastslog. Desuden viser de notater, Minolta's advokater tog under kontrolmødet, at rabatten under

kode 32 er en ordinær rabat, og at Kommissionens tjenestemænd ikke havde ytret tvivl vedrørende karakteren af de af Minolta praktiserede rabatter. Derimod afslog Kommissionen at tilstille Minolta en genpart af referatet af kontrolmødet, hvilket ifølge Minolta skyldes, at der rent faktisk ikke blev udarbejdet noget referat. Endelig anmodede MJS en række uafhængige regnskabskyndige om at gennemgå bøgerne for flere år tilbage, og de sagkyndiges rapport viser, at MJS aldrig har taget noget apparat i bytte (bilag IV til stævningen).

Minolta gør tillige gældende, at Kommissionen ikke tog hensyn til de beviser og detaljerede bemærkninger, som Minolta tilstillede Kommissionen den 10. oktober 1986, og som viser, at Minolta ikke havde foretaget nogen ibyttetagningstransaktion, og forklarer den sande karakter og brugen af de omhandlede rabatter.

Ifølge Minolta er rabatterne under kode 32 og 34 normale rabatter. Rabatterne under kode 32 har aldrig haft noget at gøre med ibyttetagningsoperationer, således som det fremgår af de notater, der blev taget under det ovennævnte kontrolmøde, og af de forklaringer, Minolta forelagde Kommissionen den 10. oktober 1986, og som vil blive stillet til Domstolens og Rådets rådighed som fortrolige dokumenter, såfremt de pågældende institutioner ønsker det. Hvad angår rabatterne under kode 34 er forholdet det, at de blev indført for at lette eneforhandlerne i deres transaktioner med kunderne, hvorunder der var tale om ibyttetagning, men i realiteten blev disse rabatter fra 1983 ydet uafhængigt af, om de nævnte ibyttetagningstransaktioner faktisk havde fundet sted.

For at påvise, at rabatterne under kode 32 og 34 adskiller sig fra de ibyttetagningsrabatter, som Rådet henviser til i betragtning 13 til den anfægtede forordning, gør Minolta desuden gældende, for det første at kunderne hos MJS, som har fordel af disse rabatter, i almindelighed er medlemmer af »Minolta Society«, som er en klub, der yder forskellige fordele til medlemmerne, og som betydelige MJS-forhandlere kan blive medlemmer af, og for det andet at rabatterne automatisk ydes ethvert klubmedlem efter en ensartet sats. Hvis de pågældende rabatter imidlertid var knyttet til det forhold, at der i en transaktion indgik en ibyttetagning, ville størrelsen af dem variere fra transaktion til transaktion, hvilket ikke er tilfældet.

Ifølge Minolta har ydelsen af en rabat alene til formål at gøre det muligt for MJS at realisere yderligere salg for sine forhandlere, idet disse får hjælp til afsætningen under omstændigheder, i hvilke de ville kunne gå glip af en potentiel kunde. Hvad angår den påståede fordel, Rådet henviser til, bemærker Minolta, at det er klart, at den ville være til gavn for selskabet, uanset om der anvendes et ibyttetagningssystem eller tilbydes rabat. Der er ingen årsagssammenhæng mellem Minolta's rabatter og de angivelige fordele ved, at der ikke findes noget brugtmarked for PPC i Japan.

Rådet burde ikke til SAG-omkostningerne have lagt de omkostninger, der svarer til størrelsen af disse rabatter, eftersom de pågældende omkostninger efter Rådets egen opfattelse har direkte tilknytning til de pågældende salg, jf. artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84.

Rådet har i første række — *vedrørende indregningen af SAG-omkostningerne* — bemærket, at den normale værdi er blevet beregnet i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i forordning nr. 2176/84

(betragtning 8 ff. til den anfægtede forordning), eftersom Minolta's PPC-salg i Japan var sket med tab. I denne normale værdi indregnede Rådet de SAG-omkostninger, som havde tilknytning til Minolta's handelsdatterselskabers transaktioner på hjemmemarkedet, da de pågældende datterselskaber virkede som et salgskontor for Minolta. Eftersom disse handelsdatterselskaber er undergivet fælles kontrol, kan de ikke behandles særskilt i forhold til Minolta selv. Således ligger samtlige de omkostninger, som sædvanligvis bæres af Minolta-koncernen i forbindelse med salg på hjemmemarkedet, ifølge Rådet inden for grænserne af den »rimelige margen til dækning af salgs-, administrations- og andre generalomkostninger«, jf. artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), og skal derfor indregnes i den beregnede normale værdi. Da samtlige SAG-omkostninger i »eksport«-kontoret er indregnet i eksportprisen, kunne der ikke være tale om alene i beregningen af den normale værdi at lade indgå en del af de SAG-omkostninger, som har tilknytning til salg på hjemmemarkedet.

Hvad angår Minolta's argument om, at indregningen af de omhandlede omkostninger medfører, at den normale værdi blev beregnet på et andet handelsled end handelsleddet ab fabrik, gør Rådet gældende, at Minolta sammenblander visse aspekter af fastsættelsen af den normale værdi med spørgsmålet om sammenligning mellem denne værdi og eksportprisen. Ifølge Rådet defineres handelsleddet af den kategori af købere, som et selskab sælger til, og ikke af karakteren af de omkostningselementer, der indgår i den normale værdi. Navnlig er Minolta's definition af handelsleddet ukorrekt, og de Incoterms, Minolta henviser til, kan ikke bruges til at fastlægge handelsleddet med henblik på beregningerne under en antidumpingprocedure. Rådet finder, at handelsleddet fastlægges efter en undersøgelse af, hvilken kategori af købere den anvendte pris svarer til. Handelsleddet ab fabrik angiver salget til den første uafhængige køber i forhandlerkæden. Endelig er det ikke bevist, at hvis Minolta selv havde foretaget salg til uafhængige købere, ville vilkårene have været anderledes med den virkning, at Minolta's priser og de af salgsselskaberne anvendte priser i forhold til samme køber, ville have været forskellige. Da den normale beregnede værdi fastsættes på stedet for salgsprisen, ligger den normalt i samme handelsled som den normale værdi, som den tilsigter at erstatte.

Derfor kan der ikke lægges vægt på Minolta's argument vedrørende den »passende sammenligning«, som omtalt i artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 2176/84, for at fastsætte det »rimelige beløb« for de SAG-omkostninger, der skal indgå i beregningen af den normale værdi, men argumentet skal undersøges i forbindelse med sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen.

Hvad angår den hævdede tilsidesættelse af bestemmelserne i GATT og antidumpingkodeksen fra 1979 gør Rådet gældende, at der ikke består nogen konflikt mellem den anfægtede forordning og de nævnte bestemmelser. Ifølge Rådet definerer forordning nr. 2176/84 temmelig præcist, hvorledes der skal gås frem med henblik på udarbejdelse af en passende sammenligning, idet forordningen har hjemmel for justeringer, navnlig i artikel 2, stk. 9 og 10. Desuden har de kontraherende parter i medfør af antidumpingkodeksen et skøn med hensyn til, hvorledes de vil inkorporere bestemmelserne i

den nationale lovgivning, og kodeksen giver ingen oplysning om, hvad der skal forstås ved passende sammenligning.

Rådet gør desuden gældende, at Minolta ikke umiddelbart kan påberåbe sig bestemmelserne i GATT eller kodeksen, selv om den anfægtede forordning måtte være i strid med disse internationale aftaler; Rådet henviser herved til Domstolens praksis, hvori det er fastslået, at reglerne i den almindelige overenskomst, navnlig artikel VI, ikke gælder umiddelbart og ikke skaber rettigheder for private (dom af 12.12.1972, forenede sager 21/72-24/72, International Fruit Company, Sml. s. 295, org. ref.: Rec. s. 1219, af 24.10.1973, sag 9/73, Schlüter, Sml. s. 1135, domme af 16.3.1983, sag 266/81, SIOT, Sml. s. 731, forenede sager 267/81-269/81, SPI og SAMI, Sml. s. 801, og forenede sager 290/81 og 291/81, Singer og Geigy, Sml. s. 847). Rådet gør gældende, at samme princip finder anvendelse på antidumpingkodeksen.

Rådet bemærker tillige, at sagsøgeren i dommen af 7. maj 1987 (sag 240/84, Toyo mod Rådet, Sml. s. 1809) til støtte for sagen i vidt omfang påberåbte sig en konflikt, der antoges at bestå mellem den anfægtede antidumpingforordning og GATT-reglerne, og at Domstolen begrænsede sig til at fortolke den grundforordning, som gik forud for forordning nr. 2176/84, og hermed tilkendegav, at hverken GATT's artikel VI eller kodeksen havde betydning i sagen.

Hvad angår påstanden om, at *den fortjenstmargen, som er indregnet i den beregnede normale værdi, er urimelig*, gør Rådet i første række gældende, at institutionerne ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi for Minolta's modeller, anvendte gennemsnitsfortjenesten — dvs. det beløb, som overstiger produktionsomkostningerne, herunder et rimeligt beløb for SAG-omkostninger — der opnåedes af de modeller, som var solgt af samtlige de andre eksportører, der opererer på det japanske marked. Med henblik på fastsættelsen af en rimelig fortjeneste tog man hensyn til omsætning med tab, når den pågældende model generelt blev solgt med fortjeneste, og følgelig til talrige isolerede salg, som blev foretaget med tab i løbet af referenceperioden. Betragtning 10 til den anfægtede forordning beskriver den anvendte metode til beregning af fortjenstmargenen, som var på 14,6%.

Modsat det af Minolta hævdede følger det ifølge Rådet af artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2176/84, at man kan undlade at tage hensyn til salg med tab, og at det ikke er nødvendigt at beregne den normale værdi på grundlag af et gennemsnit af salg til priser, som ligger over og under kostprisen. Hvis nemlig artikel 2, stk. 4, kun finder anvendelse i de tilfælde, at der ikke opnås fortjeneste, er alle de metoder, som opregnes i bestemmelsen, og som skal benyttes til at fastsætte den normale værdi, afhængige af salg, værdier eller priser, hvori der indgår eller kan indgå en fortjeneste.

Rådet præciserer i den forbindelse, at når den valgte metode består i at beregne den normale værdi, kan fortjenstmargenen som grundlag have den fortjeneste, der opnås af andre selskaber i det pågældende land og i den pågældende erhvervssektor. I så fald er det Rådets opfattelse, at ordlyden i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), og sammenligningen med den situation, som der tages sigte på i artikel 2, stk. 4, klart viser, at det er de salg, som foregår til en højere pris end kostprisen, der skal tages i betragtning, og ikke de andre selskabers samlede salg.

Med hensyn til de af Minolta fremlagte eksempler er det Rådets opfattelse, at det første ikke kan påberåbes, eftersom samtlige eksportører, med undtagelse af Minolta, har solgt flertallet af modeller med fortjeneste i Japan. Om det andet eksempel bemærker Rådet, at den slutning, at satsen for den normale fortjeneste hos selskabet Beta — en eksportør, som sælger en del af sin produktion med tab — er højere, idet salg med tab ikke tages i betragtning, er i overensstemmelse med indholdet af artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2176/84. Med hensyn til selskabet Beta's salg, der tages som eksempel, kan den normale værdi fastsættes »på grundlag af de øvrige salg på hjemmemarkedet«, der er salg med fortjeneste, således som nævnte artikel omtaler.

Den parallel, der opstilles med Rådets konklusioner vedrørende skaden, kan heller ikke accepteres. Rådet bemærker, at den anvendte metode til beregning af den prisforhøjelse, som er nødvendig for at sætte fællesskabsproducenterne i stand til at opnå en rimelig fortjeneste i Fællesskabet, ingen forbindelse har med beregningen af en fortjeneste ved fastsættelsen af den normale værdi. Salg med tab er et fingerpeg om skaden og kan således ikke udelades fra beregningerne vedrørende skaden. De kan derimod udelades vedrørende fastsættelsen af den normale værdi, jf. artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2176/84, fordi man i modsat fald ville tage hensyn til salg, der ikke er blevet foretaget som sædvanlige handelstransaktioner.

Tilsvarende er den sammenligning, Minolta vil foretage med beregningen af dumpingmargenen, fejlagtig. Metoden til fastlæggelse af dumpingmargenen og beregningen af en fortjeneste, som normalt opnås på lukrative salg på hjemmemarkedet med henblik på at fastsætte den normale værdi, er to helt forskellige spørgsmål.

Rådet har med flere argumenter imødegået Minolta's tese om, at Rådet, eftersom en bestemt models rentabilitet varierer fra tid til anden, skulle have taget hensyn til gennemsnitsfortjenesten på samtlige omhandlede modeller, med disses forskellige livsafsnit, der blev solgt i løbet af referenceperioden. Rådet gør først og fremmest gældende, at artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2176/84 tillader at udelukke salg med tab, såfremt de fordeler sig over en relativ lang periode. Rådet fandt imidlertid, at referenceperioden opfyldte dette kriterium. Rådet anfører derefter, at man ikke har kunnet godtgøre tesen om varierende rentabilitet for et produkt i løbet af dets levetid, og at modellernes priser ofte varierer efter køberen, idet visse salg sker med fortjeneste, andre med tab, uafhængigt af modellens udviklingstrin. Rådet gør tillige gældende, at der ifølge Minolta til enhver tid på markedet befinder sig særdeles rentable modeller, mens andre er mindre rentable, og endnu andre, der sælges med tab, og at dette følgelig ikke begrunder, at fortjenesten fastsættes over en relativt længere periode end referenceperioden, hvilket ville være uforeneligt ved bestemmelserne i forordning nr. 2176/84.

Rådet gør også gældende, at Minolta's argument om, at PPC-producenterne nødvendigvis skal fremstille et fuldstændigt vareudbud, ikke indvirker på fastsættelsen af den rimelige fortjeneste, som skal indregnes i den beregnede normale værdi. Minolta har

ganske vist forklaret grundene til, at visse salg sker med tab, men dette er ikke relevant med henblik på anvendelsen af artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2176/84; det er den omstændighed, at salget er sket med tab, som berettiger til, at det pågældende salg ikke indregnes ved fastsættelsen af den normale værdi.

Med hensyn til argumentet om, at fortjenesten ikke blev beregnet i handelsleddet ab fabrik, har Rådet gjort gældende, at spørgsmålet om handelsled ikke er relevant i så henseende. Rådet forklarer for det første, at det beløb, der skal indregnes som fortjeneste efter artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), består af fabrikantens fortjeneste på produktionen og den fortjeneste, fabrikantens salgsafdeling opnår ved salget af produkterne. Sidstnævnte element omfatter i Minolta's tilfælde fortjenesten hos de handelsdatterselskaber, der arbejdede som salgsafdeling, og dette ændrer ikke det handelsled, i hvilket salget har fundet sted, da de pågældende selskaber sælger til købere af samme art som dem, fabrikantens salgsafdeling sælger til. Vedrørende de af Rank Xerox anførte tal bemærker Rådet i øvrigt, at der herved er tale om salg udtrykt i procent af den pris, som står opført i de uafhængige distributørers katalog, og at de pågældende tal, såfremt de skulle anvendes for at fastsætte satsen for den anvendelige rimelige fortjeneste, måtte udtrykkes i en procent af producentens indtægter. Således er fortjenesten på 5% af katalogprisen lig med 15,6% af producentens totalomkostning og udtrykker en gevinst på 13,5% af hans indtægter.

Hvad angår tallet på 4% svarende til den fortjeneste, klagerne opnåede på salget i Fællesskabet, har Rådet gjort gældende, at der foreligger et spørgsmål, der er forskelligt fra spørgsmålet om fastsættelse af den fortjeneste, der normalt opnås på salget af PPC på det japanske marked, og at det nævnte tal er nedsat som følge af dumpingimporten.

Med hensyn til *betalingerne ved ibyttetagning* har Rådet for det første bestridt Minolta's fremstilling af faktum. Rådet fremhæver, at Kommissionens tjenestemænd under kontrolbesøget ikke nærede nogen tvivl om, at rabatterne under kode 32 og 34 svarede til betalinger ved ibyttetagning, da de til rådighed stående bevisforhold var klare i så henseende, bl.a. Minolta's egne kontorformularer. Det fremgår også af det mødereferat, Minolta udarbejdede den 5. februar 1986 (bilag IV B til stævningen), at de omhandlede rabatter er betalinger for ibyttetagne maskiner.

Vedrørende den attestation, som blev udarbejdet af revisionen (bilag IV D til stævningen), har Rådet for det første bemærket, at revisorerne konkluderede, at der var tale om ordinære rabatter, alene fordi MJS ikke bekræfter, at byttetransaktionerne faktisk fandt sted. Men den omstændighed, at MJS ikke bekræfter eksistensen af sådanne transaktioner, beviser ikke, at de ikke har fundet sted. For det andet gør Rådet gældende, at de faste rabatter ikke betyder, at der ikke foregik bytte, eller at Minolta ikke tog hensyn til værdien af de ibyttetagne maskiner. Endelig bekræfter Minolta selv, at de gamle apparater er trukket tilbage fra markedet (jf. Minolta's notater under mødet den 6.2.1986, s. 14, bilag IV B til stævningen). Selv om betalinger fandt sted, uden at der er sikkerhed for, at apparaterne er trukket tilbage fra markedet, bemærker Rådet imidlertid, at der ikke findes noget brugtmarked

for PPC i Japan, og at dette forhold aldrig er blevet bestridt af Minolta.

Rådet gør herefter gældende, at man fastsatte den normale værdi i overensstemmelse med forordning nr. 2176/84. Udgifterne ved anvendelse af et system med betaling for ibyttetagne maskiner er en del af den »rimelige margen til dækning af salgs-, administrations- og andre generalomkostninger«, der skal indregnes i beregningen af den normale værdi, jf. artikel 2, stk. 3, litra c)[1], i forordning nr. 2176/84. Som generalomkostninger er de pågældende omkostninger ikke af en sådan art, at der skal foretages en justering. Desuden opnås der ved ibyttetagning en egentlig fordel (betragtning 13 til den anfægtede forordning).

Ifølge Rådet har Minolta fordele ved at tage brugte fotokopieringsmaskiner i bytte. Minolta og alle de øvrige producenter af PPC, der afsætter deres produkter i Japan, opnår en samlet fordel derved, at de har vished for, at de ibyttetagne maskiner ikke længere anvendes, hvilket gør det muligt at sikre, at samtlige ibrugværende PPC regelmæssigt og fuldt ud erstattes over et vist tidsrum, der svarer til den gennemsnitstid, i hvilken den første bruger er indstillet på at beholde en ny PPC. Betalingerne for ibyttetagne maskiner bevirker derfor en kunstig reduktion af brugstiden for en PPC i Japan. Kollektivt følger heraf for producenterne et større salg af nye PPC.

Når henses til, at de ibyttetagne maskiner i det foreliggende tilfælde næsten alle blev skrottet eller gjort ubrugelige eller på anden måde trukket tilbage fra markedet, er Rådet nået til det resultat, at den størrelse, eksportøren opnåede til gengæld for en ibyttetagningsbetaling eller ydelse af en tillægsrabat i medfør af ibyttetagningen, ikke stod i forbindelse med en videresalgsværdi, idet institutionerne er nået til det resultat, at transaktionens værdi mere modsvarede de fordele, som blev opnået ved, at de ibyttetagne maskiner gik ud af omsætningen, og ved, at der ikke fandtes et marked for brugte maskiner.

Kommissionen har ikke fået forelagt fyldestgørende beviser (bevisbyrden påhviler den part, der anmoder om justeringen), på grundlag af hvilke den kan fastslå, at den betaling eller rabat, der blev ydet i medfør af ibyttetagning, helt eller delvis var en almindelig rabat, der blev ydet ud over de forskellige andre typer rabatter.

Det er *Cecom's* opfattelse, at den normale værdi ikke kan nedsættes med størrelsen af rabatterne for ibyttetagne maskiner, fordi de ikke ændrer salgsprisen og systematisk bør tages i betragtning i forbindelse med justering for de forskellige salgsvilkår, der kan påvirke muligheden for prissammenligning, dersom en direkte relation til salget er blevet påberåbt og påvist.

I så henseende gør Cecom for det første gældende, at rabatterne i forbindelse med ibyttetagning ikke ydes »i normal handel« efter betydningen i artikel 2, stk. 3, litra a), i forordning nr. 2176/84, ligesom Cecom gør gældende, at Canon, hvis andel af markedet for kopimaskiner i Japan ligger på 30%, kun rejste spørgsmålet om rabat ved ibyttetagning med hensyn til justering på grundlag af artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84.

1 — O. a.: skal formentlig være litra b).

For det andet gør Cecom gældende, at det kan være i Minolta's interesse at udviske grænsen mellem fastsættelsen af den normale værdi og justeringerne, for hvilken bevisbyrden påhviler sagsøgeren. Domstolen udtalte i ovennævnte dom af 7. maj 1987, Toyo mod Rådet, præmis 13, at bestemmelserne i artikel 2, stk. 3, 7 og 8 [2], i forordning nr. 2176/84 indeholder flere forskellige indbyrdes uafhængige metoder for beregningen af hvert af de elementer, der indgår i sammenligningen (normalværdien og eksportprisen). Ifølge Cecom fremgår det af denne udtalelse, at de rabatter, som kan justeres på betingelserne i artikel 2, stk. 9 og 10, ikke kan anvendes til at nedsætte den normale værdi i relation til artikel 2, stk. 3.

Cecom fremhæver herudover, at betalingerne for ibyttetagne maskiner i det væsentlige sker ved fjernelsen af brugte kopimaskiner og ved skabelsen af nye salgssteder, hvilket viser, at de er uden direkte tilknytning til det omtvistede produkt, som der er indgivet klage over antidumping for, og at de således ikke kan justeres på grundlag af artikel 2, stk. 9 og 10, i forordning nr. 2176/84.

B — *Sammenligningen*

Minolta har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84, idet Rådet ikke har foretaget passende justeringer for at tage hensyn til betaling til sælgerne, til visse transportomkostninger og visse andre omkostninger for MO (Minolta's produktionsselskab i Japan) og for MJS, skønt disse er direkte knyttet til de pågældende salg.

2 — O. a.: skal formentlig være stk. 3-7 og 8.

— Løn til sælgerne

Minolta har gjort gældende, at Rådet burde have taget hensyn til lønnen til salgscheferne, som indvirker på muligheden for at sammenligne priserne og har direkte tilknytning til salget efter betydningen i artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84.

Salgscheferne er sælgere, hvis opgave er at organisere arbejdet i et net af sælgere, som afsætter PPC til kunderne, og hvis funktion er at forhandle kontrakter, dvs. være ansvarlige for forretningsforbindelserne med vigtige forhandlere. Det fremgår af de mundtlige beviselementer og af genparterne af rapporterne over salg foretaget af de pågældende sælgere, som disse har tilstillet Kommissionen under dens kontrolbesøg. Ifølge Minolta berettiger artikel 2, stk. 10, litra c), ikke til, at udtrykket sælgere fortolkes snævert, eller at der ikke foretages en justering vedrørende visse af disse sælgere med den begrundelse, at de er salgschefer. Deres hovedansvarsområde var salg og ikke, som Rådet hævder, en ledelsesfunktion.

— Transportomkostninger

Minolta har i første række gjort gældende, at Kommissionen ikke har taget hensyn til samtlige omkostninger i forbindelse med de af de japanske datterselskaber anvendte køretøjer. For at tage hensyn til omkostningerne i forbindelse med transporten af produkterne foretog Kommissionen således en justering efter artikel 2, stk. 10, litra c), men gjorde det ved at reducere omkostningerne for køretøjer med en tredjedel. I det omfang, hvori køretøjerne ikke blev brugt

til varetransport, blev de imidlertid hovedsagelig brugt af sælgerne med henblik på afsætning, og herfor kan der justeres på grundlag af »transport«-udgifter, som påvirker prisernes sammenlignelighed og har direkte tilknytning til de pågældende salg efter betydningen i ovennævnte bestemmelse. Sådanne omkostninger har en mere direkte forbindelse med salget end lønnen til sælgerne, som »i princippet« af Kommissionen godkendes som omkostninger, for hvilke der skal foretages justering i henhold til artikel 2, stk. 10, litra c).

Herefter protesterer Minolta mod, at Kommissionen afslog at tage hensyn til sælgernes rejseudgifter med den begrundelse, at disse udgifter ikke har direkte tilknytning til salget. Samtlige transportomkostninger, og ikke kun omkostningerne ved varetransporten, som påvirker prisernes sammenlignelighed og har direkte tilknytning til det pågældende salg, omfattes af artikel 2, stk. 10, litra c).

— MO's og MJS's omkostninger

Ifølge Minolta burde Rådet have fratrukket MO's omkostninger for oplagring, transport, forsikring og kredit og MJS's omkostninger for transport, køretøjer og kredit på grundlag af reglerne om justering i artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84, idet disse omkostninger har direkte tilknytning til det pågældende salg.

I så henseende gør Minolta gældende, at de ovennævnte omkostninger er omkostninger, som faktisk er båret af MO og MJS i handeler med uafhængige tredjemænd.

Herefter gøres det gældende, at såfremt Rådet korrekt havde fastsat den normale værdi i handelsleddet ab fabrik, kunne samtlige disse omkostninger være blevet fratrukket som omkostninger, der påvirker prisernes sammenlignelighed og har direkte forbindelse med det af MO foretagne salg. At Rådet ikke fastsatte den normale værdi i handelsleddet ab fabrik, kan ikke ændre MO's og MJS's direkte omkostninger til indirekte omkostninger.

Minolta gør tillige gældende, at MO's og MJS's direkte omkostninger blev båret i relation til forskellige markeder, som de opererer på. MO's omkostninger er forbundet med salg til MJS, og MJS's omkostninger til salg til uafhængige kunder eller datterselskaber af MJS.

De omkostninger, Rådet ikke har taget hensyn til, er ifølge Minolta blevet godkendt for aktiviteter, som er en integrerende del af Minolta's distributionssystem i Japan. Som eksempel fremhæver Minolta det absurde i, at Rådet ikke har taget hensyn til MO's samlede transportomkostninger, hvorimod der toges hensyn til MJS's transportomkostninger ved forretninger med uafhængige kunder. Dette betyder, at dersom MO pr. skib afsender et produkt til en kunde hos MJS, tages der altså ikke hensyn til samtlige transportomkostninger, mens forholdet er det, at såfremt MO forsender produkterne til MJS, som herefter sender dem til sine kunder, anerkender Rådet omkostningerne.

Minolta gør endelig gældende, at dersom Rådet fratrækker direkte omkostninger ved MO's salg til Minolta Germany (et af MO 100% ejet datterselskab), skal det fratrække de tilsvarende omkostninger, som MO har

ved salg til MJS, for at sammenligningen med eksportprisen og den normale værdi er gyldig.

Med hensyn til de justeringer, som kræves for *løn til salgschefer*, har *Rådet* fremhævet, at Kommissionen under sin undersøgelse i Minolta's lokaler undersøgte de beviselementer, som forelå vedrørende lønnen til de påståede sælgere, rapporterne fra sælgerne til deres overordnede vedrørende deres ugentlige aktiviteter, Minolta-koncernens organisationsplaner, navnlig den for MJS gældende, og beskrivelserne af personalets funktioner. Desuden fandt der samtaler sted med visse af de ansatte. Undersøgelsen viste, at Minolta som sælgere betragtede generaldirektøren og direktøren for filialen i Osaka, Osaka-filialens sektionschef og vicedirektør samt handelsdirektørerne og salgscheferne i Minolta's Osaka-datterselskab.

Det var således klart nødvendigt at foretage en sondring mellem den visse ansatte tilkommende direktionsfunktion og sælgerfunktionen. Kommissionen fandt, at lønnen til salgschefer og handelsdirektører ikke kunne tages i betragtning på den måde, at de fandtes at have direkte tilknytning til de omhandlede salg, da de pågældendes hovedopgave er at forvalte og lede et sælgerhold, men ikke at sælge direkte til køberne.

Efter Rådets opfattelse er dette i overensstemmelse med en snæver fortolkning af udtrykket sælgere efter betydningen i artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84, og fortolkningen er berettiget dels ved, at lønnen til sælgerne sædvanligvis ikke er omkostninger med direkte tilknytning til de omhandlede salg, eftersom de betales, uanset om der sælges eller ej, og dels ved, at det kun undtagelsesvis og af hensyn til et krav om lighed mellem salg foretaget af personer, der arbejder på kommissionsbasis, og salg foretaget af andre ansatte på kontrakt af en ubestemt varighed, at disse omkostninger omtales i nævnte artikel.

Hvad angår *transportomkostningerne*, der knytter sig til sælgernes brug af små varebiler, bemærker Rådet, at Kommissionen accepterede at anse to tredjedele af disse omkostninger som omkostninger ved transport af produkterne, og at intet tyder på, at der skulle foretages en justering for samtlige af Minolta påberåbte omkostninger, eftersom Minolta ikke havde fremlagt forhold, der kunne bevise, at samtlige disse omkostninger havde direkte tilknytning til de pågældende salg. Desuden har udtrykket transport i artikel 2, stk. 10, litra c), relation til transport af varer og ikke til transport af sælgere.

Rådet bemærker, at ovennævnte betragtninger også gælder sælgernes rejseudgifter, hvoraf to tredjedele gav anledning til justering.

Med hensyn til *MO's og MJS's omkostninger* har Rådet gjort gældende, at disse omkostninger ikke har direkte tilknytning til de pågældende salg, men alene repræsenterer generalomkostninger i forbindelse med transporten af produkterne mellem de forskellige dele af samme koncern, og at de derfor ikke kan nedsættes. Rådet henviser til, at såfremt et produkt transporteres til Japan fra producentens fremstillingssted til et lager, inden det sælges til en uafhængig køber, fratrækkes de pågældende omkostninger aldrig, hvad enten der ses på eksportprisen eller

den normale værdi. Hvis derimod produkterne transporteres og leveres til en ganske ny kunde, som man har solgt til, har de hermed forbundne omkostninger direkte forbindelse med salget til denne køber og vil blive taget i betragtning. De af Minolta nævnte omkostninger blev afholdt, før salg fandt sted, og før de transporterede produkter var udset til dette eller hint salg, og det er derfor ikke berettiget at yde justering efter artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84.

Hvad endelig angår Minolta's argument om, at virksomhedens direkte salgsomkostninger burde have været fratrukket både i eksportprisen og i den normale værdi, bemærker Rådet, at Rådet med henblik på anvendelsen af artikel 2, stk. 9 og 10, i forordning nr. 2176/84 alene i eksportprisen fratrækker de omkostninger, der har direkte tilknytning til det pågældende salg. Minolta's, MO's eller MJS's generalomkostninger er ikke blevet trukket fra. Samme princip blev anvendt vedrørende den normale værdi. De to værdier befandt sig følgelig på et sammenligneligt grundlag.

C — *Beregningen af dumpingmargenen*

Minolta har gjort gældende, at Rådet burde have sammenlignet de vejede gennemsnitlige eksportpriser med den normale værdi i stedet for at anvende metoden baseret på den enkelte transaktion. I så henseende gør Minolta gældende, at den anvendte metode er ulovlig, da Rådet ikke har udarbejdet en passende sammenligning, således som det kræves i artikel 2, stk. 2 og 9, samt stk. 13, litra b), i forordning nr. 2176/84 såvel som i GATT og antidumpingkodeksen fra 1979, ligesom Rådet har tilsidesat princippet »audi alteram partem« og har overtrådt EØF-traktatens artikel 190.

Hvad angår anvendelsen af metoden baseret på den enkelte transaktion bemærker Minolta, at denne metode i det konkrete tilfælde ikke har gjort det muligt at udarbejde en passende sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Ifølge Minolta har Kommissionen pligt til, når den vælger en af metoderne ifølge artikel 2, stk. 13, litra b), i forordning nr. 2176/84, at sikre sig, at den valgte metode — henset til de konkrete forhold — gør en passende sammenligning mulig. Det er derfor Minolta's opfattelse, at eksportpriserne, da de normale værdier blev beregnet for den enkelte model, forudsat at særlige omstændigheder ikke gør noget andet påkrævet, skal hvile på vejede gennemsnitspriser for at muliggøre en sådan sammenligning.

Ifølge Minolta fremgår det af dommen af 7. maj 1987 (sag 258/84, Nippon Seiko mod Rådet, Sml. s. 1923, præmis 25), at den metode, der er baseret på den enkelte transaktion, kan anvendes, når en eksportør er impliceret i »visse omgåelsesforsøg, som består i at skjule dumping ved at anvende forskellige priser, hvoraf nogle ligger over og andre under normalværdien«. Såfremt Kommissionen nåede frem til den konklusion, at Minolta var impliceret i visse omgåelsesforsøg, som skjulte dumping, ville den have ret til at bruge den mest egnede metode til beregning af dumpingmargenen og fastsætte en erstatning for at dække skaden. I denne sag foretog institutionerne imidlertid ingen undersøgelse, som kunne afgive grundlag for at konkludere, at Minolta havde foretaget sådanne manøvrer, hvorfor der ikke var grund til ikke at anvende metoden med de vejede gennemsnitlige eksportpriser. Efter Minolta's opfattelse viser den påberåbte dom klart, at eksportøren rent faktisk skal have handlet så misligt eller forsætligt, at han ønsker at maskere dumping, for at metoden baseret på den enkelte transaktion kan være begrundet.

Minolta gør herefter gældende, at hverken Kommissionen eller Rådet på noget tidspunkt har givet Minolta lejlighed til at fremstille sin sag, inden man anvendte metoden baseret på den enkelte transaktion, skønt virksomheden anfægtede brugen af metoden i sine den 10. oktober 1986 fremsatte bemærkninger, som ikke blev besvaret.

Endelig bemærker Minolta, at den anfægtede forordning (betragtning 26) ikke i tilstrækkelig grad har begrundet anvendelsen af metoden baseret på den enkelte transaktion, og at Rådet derfor har tilsidesat EØF-traktatens artikel 190.

For at fremhæve betydningen af dette aspekt henviser Minolta til den fortrolige samling af tabeller, vedlagt sagen.

Tabel IV og V beskriver konsekvenserne af at beregne den normale værdi i handelsleddet ab fabrik. De anvender imidlertid metoden baseret på den enkelte transaktion, som Rådet har anvendt.

Tabel VI i samlingen sammenligner for den enkelte model en enkelt normal værdi med en enkelt eksportpris. Differencen er dumpingbeløbet og udtrykkes i en procentdel af modellens cif-værdi. Den normale værdi er beregnet i handelsleddet ab fabrik, og eksportprisen er beregnet i handelsleddet ab fabrik, således som Rådet har beregnet den. Den fortjeneste, som indgår i den normale værdi, er den af Rådet fastsatte (14,6%).

Det fremgår af denne tabel, at Minolta's eksportpris overstiger den normale værdi: a) 15% i gennemsnit (15,29%) for seks modeller valgt af Rådet og b) 5,32%-29,28% for fem af de seks modeller. For en af modellerne overstiger den normale værdi eksportprisen med 6,58%, men dumpingbeløbet for den pågældende model ligger kun på 1,12% af den totale værdi af cif-prisen af de seks pågældende modeller. Minolta bemærker, at denne procentsats er helt forskellig fra den, Rådet nåede frem til (35%).

Tabel VII i samme samling er blevet udarbejdet på samme grundlag som tabel VI bortset fra, at fortjenesten indregnet i den normale værdi er på 5%. For de seks modeller valgt af Rådet overstiger eksportprisen den normale værdi på 23% (23,42%) og i tilfældet med hver af de seks modeller og med samtlige modeller med margener på fra 2,24% til 36,57%.

Minolta konkluderer, at hvis beregningen af dumpingmargenen ikke korrigeres for at sammenligne én normal værdi med én eksportpris for hver model, ligger dumpingmargenen kun på 0,39%, således som det fremgår af tabel V i ovennævnte samling. Men hvis fejlen korrigeres, vil det vise sig, at Minolta ikke praktiserer dumping, således som man har forklaret.

Hvad angår påstanden om, at metoden baseret på den enkelte transaktion ikke er passende, har *Rådet* bemærket, at artikel 2, stk. 13, litra b), i forordning nr. 2176/84 tager sigte på at fastsætte det »beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen«, og at spørgsmålet om, hvorvidt disse to tal korrekt kan sammenlignes, skal afgøres efter artikel 2, stk. 9 og 10, i forordning nr. 2176/84. Kravet om en pas-

sende sammenligning udelukker at se bort fra anvendelsen af bestemmelserne i artikel 2, stk. 13, i forordning nr. 2176/84, og institutionerne har ikke pligt til at angive særlige grunde til, at metoden baseret på den enkelte transaktion kan anvendes.

Ifølge Rådet er metoden baseret på den enkelte transaktion den eneste anvendelige i en situation, hvori dumping skjules ved, at forskellige priser er blevet anvendt, idet visse priser ligger over, andre under, den normale værdi, og Minolta har ikke for sit vedkommende godtgjort, at eksportpriserne ikke frembød forskelle indbyrdes, eller at samtlige Minolta's eksportpriser var lavere end den normale værdi.

I modsætning til, hvad Minolta hævder, følger det ikke af dommen af 7. maj 1987, Nippon Seiko mod Rådet, præmis 25, at anvendelsen af metoden baseret på den enkelte transaktion forudsætter, at eksportøren har handlet misligt eller forsætligt for at maskere dumping. Efter Rådets opfattelse fremgår det således af den nævnte dom, at det er metoden med det vejede gennemsnit og ikke eksportørens handling, som »vil indebære, at salgene til dumpingpriser maskeres af salgene til de såkaldte negative dumpingpriser, hvorved det tab, den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet lider, fortsat vil bestå«. Institutionerne skal anvende den mest egnede metode, og intet tyder på, at valget af den konkret anvendte metode var forkert.

Rådet gør herefter gældende, at Minolta ved fremlæggelsen af Kommissionens foreløbige bemærkninger blev underrettet om, at metoden baseret på den enkelte transaktion var blevet anvendt for at beregne dumpingmargenen. Kommissionen meddelte i øvrigt sin opfattelse i sine skriftlige bemærkninger af 10. juli 1986 og 10. oktober 1986.

Hvad endelig angår den påståede begrundelsesmangel bemærker Rådet, at metoden til beregning af dumpingmargenen blev fastsat i Kommissionens forordning nr. 2640/86 (betragtning 29) og i den anfægtede forordning (betragtning 26), og at det — da der var tale om en af Kommissionen anvendt standardmetode, og da der må tages hensyn til, at samtlige parter i sagen behørigt fik underretning — var overflødigt nærmere at begrunde, hvorfor denne metode blev fastsat i den anfægtede forordning.

Hvad angår referencen til den fortrolige oversigt over tabeller henviser Rådet til, at tallene dér kom frem via en metode, der er totalt fremmed i forhold til tankegangen i forordning nr. 2176/84, og at Domstolen ved adskillige punkter har bekræftet denne fortolkning i kugleleje-dommene. Det er ikke rigtigt, at tallene i tabelsamlingen, således som de er blevet anvendt og sammenlignet, blev gennemgået af Kommissionen. Rådet bestrider derfor det pågældende tal og de konklusioner, Minolta udleder af sine egne beregninger. Generelt er det Rådets opfattelse, at der ikke skal tages hensyn til de af Minolta foretagne matematiske beregninger, da disse ikke kan være til nytte for Domstolen med henblik på afgørelsen af, om institutionerne har begået åbenbare fejl eller magtfordrejning.

IV — Rådets besvarelse af Domstolens spørgsmål

I sit svar af 25. maj 1990 tog Rådet stilling til spørgsmålet om, hvilke forhold der foranledigede det til at konkludere, at en tredjedel af transportomkostningerne ikke havde direkte tilknytning til salget.

Rådet har herved gjort gældende, for det første, at disse omkostninger vedrørte køretøjer, som blev anvendt af sælgerne for at besøge potentielle kunder, og for det andet, at de pågældende omkostninger, eftersom de blev anset for afholdte generalomkostninger, uanset om man solgte eller ej, ikke havde direkte tilknytning til det pågældende salg.

Eftersom Minolta har gjort gældende, at sælgernes brug af små varebiler hovedsaglig fandt sted til levering af solgte apparater, fandt Rådet, at en del af udgifterne — to tredjedele af det samlede beløb — faldt ind under kategorien transportomkostninger, mens resten var sælgernes ordinære rejseudgifter. Denne justering fandt sted under hensyn til de oplysninger, der kom frem under undersøgelsen, og som vedrørte andre selskaber, i hvilken andelen af de udgifter, som ikke havde direkte tilknytning til et bestemt salg, sædvanligvis udgjorde ca. 50%. Minolta har ikke bestridt, at anmodningen om justering nævnte to typer af udgifter.

Rådet understreger, at tredjedelen af de pågældende udgifter udgør 0,8% af Minolta's omsætning, hvilket betyder, at virkningen på selskabets samlede dumpingmargen er mindre end 1%.

J. C. Moitinho de Almeida
Refererende dommer